

KANTINEPRAAT

Hard werken is één, maar ontspannen op zijn tijd is twee.
Uiteraard gold dit ook voor de medewerk(st)ers in het gebouw aan de Reitemakersrijge (RR).
En waar kon je dit beter doen dan in de Kantine (later Bedrijfsrestaurant) op de derde verdieping?
Eddie van Slooten zwaaide er toentertijd de scepter. Met hulp van een aantal kantinedames zag hij kans om met beperkte middelen de zaak draaiende te houden.
Dat was toen op zich al een prestatie waar je U tegen kon zeggen.

Een uitgebreide lunch zoals in latere jaren was er nog niet verkrijgbaar, maar de overheerlijke gevulde koeken van bakker Knol (die van de Grunniger Kouke)) waren een delicatessen.
Ze werden dan ook door Knol met liefde gebakken en dagelijks met nog meer liefde bezorgd.
Ook een bakker moet per slot van rekening een bron van inkomsten genereren en hij trof in de weinig verwende PTT-ambtenaren dankbare afnemers.
Niet voor niets kwam hij dagelijks voorrijden in de grootste automobiel die er in de stad Groningen te vinden was. Een dikke sigaar in de mond, de rekening voor de koeken in de binnenzak en de heerlijkheden behoedzaam in een mand gedragen, gelijk een vrouw haar pasgeboren baby.

Maar zoals zo vaak: waar de één zich kapot in eet, is een ander verre van liefhebber van spijs, omgeven door een laagje deeg en met decoratie een brokje amandel in het midden.
Antonio (niet z'n echte naam), destijds werkzaam op de afdeling Boekhouding (BHD) was zo iemand. Thuis was alles beter en zo'n kantine was dan ook niks voor hem. Hij kwam er wel, maar alles wat hij er nuttigde was van huis meegenomen, tot en met de koffie (de brandstof voor de ambtenaar).

Echter, wat een ramp, op een dag had hij zijn natje en droogje vergeten mee te nemen.
Goede raad was duur en zo vervoegde hij zich aan de balie voor een kop koffie en jawel, een gevulde koek.
Zijn collega's verbaasden zich hierover en informeerden herhaaldelijk of het hem smaakte.
Aan zijn reputatie was hij uiteraard verplicht om hierop ontkennend te antwoorden.
Men adviseerde hem om zijn beklag te gaan doen bij de kantinebeheerder. Antonio op zoek naar Eddie, doch die bleek niet aanwezig waardoor hij zich vervoegde bij één van de kantinedames.

"Ik heb een klacht over de gevulde koek die ik net gegeten heb, het lijkt wel of die drie weken over tijd was", deed Antonio zijn beklag.
Petronella (niet haar echte naam) kende zijn reputatie en was dan ook niet van plan om zijn klacht serieus te nemen.
Niet op haar mondje gevallen was haar antwoord : "Beter de gevulde koek dan ik".

Antonio, met stomheid geslagen en totaal van z'n stuk mompelde iets onverstaanbaars en verliet met een hoofd zo rood als een glas limonadesiroop (ook in het assortiment) de kantine op weg naar zijn werkplek in de Bungalow.

Na deze dag is Antonio nooit weer in de Kantine gesignaleerd !

ps.

Mochten er onder de lezers mensen zijn die de ware namen van Antonio en Petronella kennen, laat het dan even via de site van Teleplus Groningen weten.
Onder de goede inzenders worden 10 zoute haringen verloot bij de eerstvolgende bijeenkomst van gepensioneerden in 2011 te Zuidbroek.